У темному кутку, де рогачі стояли,
Де віник ставили та трісочки складали,
Лежать Торбині довелось.

Давно її покинув хтось…
Лежить порожняя Торбина,
Неначе драная ряднина;
Її і в руки не беруть,
А іноді і сміттям приметуть.
Долежалась-таки Торбина —
Настала й їй щасливая година:
Хазяїн взяв
Повнісіньку червінцями й напхав.
Неначе пані на перині,
Лежить Торбина в гарній скрині!
І по селу, й по хуторах,
І по купцях, і по панах,-
Пішла про неї слава всюди:
Її шанують хитрі люди;
На неї дивиться усяк
Так весело та ласо так,
Як циганча на добре сало.
Та й що ж? Сього Торбині мало:
Розчванилась вона,
Глузує над людьми, базіка,
Вибріхує таке, що на,
Неначе пані превелика!
А люди слухають, мовчать,
Бо хороше червінчики бряжчать.
А як Торбинка спорожнилась,-
Де в біса й слава тая ділась:
Без грошей Торба — чортзна-що!

Велике діло, братця, гроші!
З грошима й дурні прехороші!
Є в дурня гроші — він і пан;
Є в його дорогий жупан —
І розум є; всі поважають,
На покуті його саджають;
Той йому сват,
Той йому брат;
Його в бояри, в куми просять
І першу чарочку підносять…
Сказать би дурням тим,
Що як капшук у них прорветься
Розійдеться їх слава, як той дим,
І панство пишнеє минеться!
1859.